

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

V. A. Tulságosan szigorúnak, illetve merevnek találjuk álláspontját. Biztos, hogy az embernek — akár látják, akár hallják, akár megfigyelik mások — mindig úgy kellene viselkednie, olyan helyzetben kellene lennie, amilyen szép és jó csak telik tőle, mert hiszen mindenkor a legnagyobb Úr: az Isten színe előtt van. Mindazonáltal minden normális ember, ha emberek közé megy, egy pillantást vet a kezére, vajjon tiszta-e, végigsimítja a haját, letompítja a hangját, ügyel az udvariasság szabályaira, gondosabban fogalmazza mondatait, igyekszik a másik fél felfogását alaposan megérteni és szavaira okosan felelni, szóval: minden ember igyekszik a másik emberre lehetőleg jó benyomást tenni. És ez jól van így, megolajozza az egymással való érintkezés esetleg surlódó felületeit. Ezt még nem lehet sznobságnak nevezni. Hogy mi ennek a szónak alapjelentősége, az még nincsen tisztázva. Angol eredetű. Thackeray így határozza meg: Sznob az, aki állandóan úgy mutatja, mintha különb (főleg gazdagabb, előkelőbb, műveltebb) volna, mint amilyen a valóságban. A sznob kellemetlen típus; abban igazva van. De legkellemetlenebb szegény önmagának, örökös fárasztó törtetésével és örökös belső aggodalmával. Legyen hát irgalommal említett rokonával szemben, — neki rosszabb, mint Önnek!

P. R. Becsületesen megküzdeni a maga, a családja, az egész emberiség jólétéért, beletartozik a keresztény életfelfogásba. A materiális szegénység nem tartozik a keresztény értékek közé. A szegénység csak akkor erény, ha tudatosan, magasabb célok szolgálatában vállalja valaki. Az Európát a barbárságtól megmentő szerzetesek a maguk számára ugyan a szegénységet választották, hogy szabad legyen a lelkük minden földi gondtól, de a népeket, akiket megtérítettek, megtanították a földművelésre, állattenyésztésre, hidak, utak építésére, a legkülönfélébb iparokra, kórházakat, utas-szállókat létesítettek... Szóval egyáltalán nem mondták, hogy csak maradjon mindenki szegény, az jobban tetszik az Istennek. Természetesen a lelki javakat magasabbra kívánták értékelni, mint a pusztán anyagi jólétet, azért iskolákat, egyetemeket is létesítettek, templomokat építettek, kódexeket másoltak stb.

T. I. J. Colomb atyának egyszerű *Haladóknak szóló Katekizmus*a mingyárt az első oldalon válaszol erre a kérdésre. „Az ember nem azért olvassa a Szentírást, hogy földrajzot tanuljon belőle. Az ember nem azért olvassa a Szentírást, hogy csillagászatot tanuljon belőle, vagy bármely más dolgot, amit az emberek fedeztek fel. Az ember azért olvassa a Szentírást, hogy hallja Isten szavát, amelyet az emberekhez intézett. Mi a Szentírást? A szentírás az a könyv, amelyben az Istennek az emberekhez intézett szavai találhatók. Azért nagy tisztelettel olvassuk a Szentírást.” Mindenesetre nagyon érdekes, hogy a Szentírást az egyetlen olyan vallásos könyv a világirodalomban, amely az ember Istenhez való viszonyának történelmével foglalkozik és nemcsak magával a tannal. Hogy pedig mennyire igyekeztek a sugalmazott szerzők legjobb tudomásuk szerint igazat írni, azt nagyon érdekesen bizonyítja most egy nagy ipari vállalat, amely egyene-

sen a Bibliának köszöni létrejöttét. Általános volt azelőtt a meggyőződés, hogy Izrael államnak nincsenek fémjei. A Szentírásban azonban az áll, hogy Salamon király a Jordán környékén rézedényeket öntetett a templom számára. Nelson Glueck, a héber archeológia tanára húszevi kutatás után, 1934-ben egy romterületet fedezett fel ott, amelyet a körüllakó arabok a Rézromoknak neveztek. Az itt megindult kutatások kohókat, bányákat, öntődéket hoztak napvilágra; s jelenleg az egész terület modern bánya és vas kohóvidék.

K. dor L.-né. Természetesen a papi ruházat nem tartozik a megváltozhatatlan dolgokhoz. A liturgikus ruházat és a klerikusoknak az utcai viselete azouban más lapra tartozik. A reverenda viselési kötelezettség, az V. századig vezethető vissza. A Középkorban kezdett lábrakapni az Egyház által mindenkor rosszalt az a szokás, hogy a papok, a papi szerénység kifejezésére szolgáló egyházi öltözetet világi ruhákkal cserélték fel. A XIII. századbéli magyar papok egyike-másika is hajlamos volt arra, hogy a szerény papi öltöny helyett fényes ruhákat hordjon. A Középkor feudális viszonyaira való tekintettel látta szükségesnek a trienti zsinat azt, hogy a papok és a szerzetesek ruházatának kérdésében rendet teremtsen. Azt a követelményt állította fel, hogy a ruha illendőségével a papi erkölcs belső értékét nyilvánítsák. Ezt a határozatot az egyházi törvénykönyv 136. kánonja átvette s az összes papokat kötelezte, hogy püspökeik által elrendelt, a helyi szokásoknak megfelelő öltözetet viseljenek.

P. S. Kalocsa. Ha gyermekének ősi magyar nevet akar választani, ezt megteheti, bár a katolikus lelkülethez illőbb, ha gyermeke a keresztény erényeket hősie fokban gyakorló, valamely szent nevét viseli. Azt írja, hogy az őskeresztények pogány neveket vettek fel, mert hiszen ők még nem is vehették fel a szentek neveit. Ez igaz. De ne felejtsük el, hogy az első keresztények nem riadtak vissza a keresztény alázatosság jelzésére szolgáló csúfnevek felvételétől sem, mint például: Foedulus (Rútaeska), Contumelius (Gyalázatos), Pecus (Marha), Importunus (Tolakodó), Stercorius (Szemetes), és más hasonló nevektől. A plébánosok kötelessége, hogy amennyiben a szülők nem keresztény nevet választanak, a választott név mellé valamely szent nevét csatolják.